

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อสร้างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนใช้และหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ตามหลักสูตรอนุบาลในอำเภอยะหริ่ง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 จังหวัดปัตตานี จำนวน 1,395 คน ([http : www.pattani1'go.th/edu/2550/student2.htm](http://www.pattani1.go.th/edu/2550/student2.htm). เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2550) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยกึ่งทดลองครั้งนี้ ได้โดยการเลือกมาอย่างเจาะจง (Purposive Selection) คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านคูขงปาแยะ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านจาเบาะมิตรภาพที่ 197 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ใช้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ จำนวน 10 แผนการเรียนรู้ แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 10 แผนการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการและแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 20 กิจกรรม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทย เพื่อใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับนักเรียนที่เรียนรู้โดยการสอนบูรณาการ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันแต่สลับตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติทดสอบแบบที (t-test) แบบ Dependent และ Independent

สรุปผลการวิจัย

1. ได้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 10 แผนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกหัดแผนละ 10 ข้อ รวมจำนวนแบบฝึกหัดทั้งหมด 100 ข้อ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยก่อนและหลัง อย่างละ 1 ชุด ประกอบด้วยข้อสอบจำนวน 30 ข้อ ด้านแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์เท่ากับ 93.56/98 ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด คือ 80/80 ดังแสดงในตารางที่ 3 และตารางที่ 4
2. ผลการทดสอบคะแนนก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 5
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังแสดงในตารางที่ 6
4. ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการสูงกว่าก่อนการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังแสดงในตารางที่ 7

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนชั้นปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่มีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลอง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนบ้านคูขงป่าแย ส่วนกลุ่มควบคุม ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนบ้านจาแปะมิตรภาพที่ 197 ซึ่งเป็นนักเรียนคนละโรงเรียนกัน แต่จากการทดสอบคะแนนก่อนเรียนระหว่างทั้งสองกลุ่ม พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง โรงเรียนทั้งสองมีสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่เดียวกัน มีอาณาเขตบริเวณใกล้เคียงกัน และมีระยะทางห่างกัน 2 กิโลเมตร ทำให้นักเรียนทั้งสองโรงเรียน มีวิถีชีวิต และการดำรงชีวิตประจำวันที่เหมือนกัน กล่าวคือ นักเรียนจะนับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งการใช้ภาษามลายูในการสื่อสารของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีทักษะด้านการสื่อสารด้วยภาษาอื่นค่อนข้างต่ำ ถึงแม้จะพูดภาษาไทยพอได้

แต่ไม่คล่องพอที่จะใช้ภาษาไทยถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองได้ ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับหน่วยงานของรัฐและบุคคลอื่น ๆ ได้ ทำให้เกิดปัญหาด้านการสื่อสาร ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าว ทำให้คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนทั้งสองโรงเรียนมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ ซึ่งสอดคล้องกับศรีเรือน แก้วกังวาน (2545 : 231) กล่าวถึงการสอนภาษาที่สองแก่เด็กสองภาษาว่าควรให้เด็กได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมทั้งสองภาษาจะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้ดี เนื่องจากการเรียนภาษาที่สองในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างจากภาษาแม่ อาจทำให้เกิดการถ่ายทอดการเรียนรู้ในเชิงลบและยังผู้เรียนโตขึ้นมากก็จะเรียนได้ยากขึ้น ดังนั้นในช่วงปฐมวัยจึงเหมาะแก่การสอนภาษาที่สองแก่เด็กสองภาษาซึ่งจะเรียนรู้ได้ดีกว่าช่วงวัยอื่น ๆ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่จัดการเรียนรู้โดยบูรณาการระหว่างภาษามลายู ซึ่งเป็นภาษาที่หนึ่งที่เด็กได้เรียนรู้อยู่ตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน กับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองที่นักเรียนเพิ่งได้เรียนรู้มาภายหลัง ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการนี้ สามารถเชื่อมโยงศาสตร์ความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่เข้าด้วยกันได้ ทำให้เกิดการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้กับประสบการณ์เดิมที่นักเรียนมีอยู่แล้ว การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการจึงมีความเหมาะสมสำหรับนำมาแก้ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งสอดคล้องกับ ธีรชัย ปุณณโชติ (2540 : 82) ได้ให้เหตุผลที่สนับสนุนคุณค่าและประโยชน์ของการสอนบูรณาการไว้ 3 ประการคือ ประการที่หนึ่ง ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาในชีวิตจริง ประการที่สอง ช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และประการที่สาม ช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ให้เชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริง และชีวิตนอกห้องเรียนกับสิ่งที่เรียน จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองขึ้น โดยเลือกใช้นักเรียนโรงเรียนบ้านคูขงป่าแย เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนโรงเรียนบ้านจาเบาะเปมิตรภาพที่ ๑๕๗ เป็นกลุ่มควบคุม

ซึ่งจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อการทดสอบไว้ 3 ประการ ดังจะได้เสนอการอภิปรายผลจากการทดลองตามลำดับสมมติฐาน ดังนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ผลการวิจัยปรากฏว่า แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 93.56/98 หมายความว่า แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบบูรณาการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะด้านภาษาไทยได้เป็นอย่างดี เฉลี่ยร้อยละ 98 แสดงว่า แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการระหว่างภาษามลฑลกับภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างภาษามลฑลซึ่งเป็นภาษาที่หนึ่งกับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เนื้อหาในการจัดการเรียนการสอนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนหรือเป็นเรื่องที่นักเรียนมีประสบการณ์เดิมอยู่แล้ว ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของ อุไรวรรณ มีเพียร (2538 :120-121) ศึกษาการพัฒนาชุดการสอนแบบบูรณาการสำหรับเด็กปฐมวัยในชนบท :กรณีศึกษาเฉพาะกรณีหมู่บ้านตลาดควาย จังหวัดราชบุรี พบว่า ชุดการสอนแบบบูรณาการมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ผู้ดูแลเด็กสามารถใช้ชุดการสอนแบบบูรณาการด้วยตนเองอย่างถูกต้องตามขั้นตอนที่กำหนดในชุดการสอนแบบบูรณาการ ร้อยละ 60 ขึ้นไป และบุคคลต่าง ๆ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชุดการสอนแบบบูรณาการพอใจในชุดการสอนแบบบูรณาการในระดับมากถึงมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดันนิยา สารี (2547 :70) ได้ศึกษา การสอนเพลงสองภาษาที่มีต่อการเรียนรู้มนทัศน์คำของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในจังหวัดปัตตานี ผลปรากฏว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในจังหวัดปัตตานีหลังได้รับการสอนเพลงสองภาษาเรียนรู้มนทัศน์คำสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในจังหวัดปัตตานีหลังได้รับการสอนแบบปกติเรียนรู้มนทัศน์คำสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในจังหวัดปัตตานีหลังได้รับการสอนเพลงสองภาษาและการสอนแบบปกติเรียนรู้มนทัศน์คำไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง เนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการมีความ
 ยากง่ายเหมาะสมกับวัย และความสามารถ เป็นเรื่องราวที่อยู่ในความสนใจของเด็ก มีการนำเพลง
 หรือคำคล้องจองมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้สื่อสารหรือถ่ายทอด
 ความคิดผ่านกิจกรรมเหล่านี้ เด็กมีความสนุกสนานและมีทัศนคติต่อการภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับ
 พรชุตี อาชาวำรุง (2541 : 64 - 66 อ้างถึงใน ดันนิยาล สารี 2547 : 20 - 21) ที่ได้ศึกษา
 การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กปฐมวัยจาก ฟิลลิปส์ (Phillips 1994) ไว้ว่า กิจกรรมที่จัด
 ในชั้นเรียนที่มีการสอนภาษาที่สองควรง่ายพอที่จะทำให้เด็กเข้าใจ สามารถปฏิบัติได้และรู้ว่า
 ควรจะแสดงออกอย่างไร เนื่องจากเด็กปฐมวัยยังไม่มีสมรรถนะในการใช้มือในการเขียน
 ดังนั้นกิจกรรมที่เหมาะสมและดีที่สุด คือเกมและเพลง ซึ่งมีการแสดงท่าทางด้วยเป็นการให้เด็ก
 สามารถฟังและพูดภาษาที่สองในเรื่องที่คุ้นเคยได้ สามารถจดจำได้โดยไม่ต้องท่องจำ ทำให้
 ชั้นเรียนสนุกสนานเป็นประสบการณ์ที่ดีต่อเด็กและทำให้เด็กมีแรงจูงใจในระดับที่สูงขึ้น
 นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการที่ผู้วิจัย
 สร้างขึ้นได้คำนึงถึงการทำงานของสมองซีกซ้ายของมนุษย์ที่ทำหน้าที่ด้านภาษา และคำนึงถึง
 พัฒนาการของเด็กที่ละช่วงอายุ ทำให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 สอดคล้องกับ กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2532 : 11) กล่าวว่า
 การสอนภาษาที่สองแบบรับภาษาแก่เด็กสองภาษาในพื้นที่มีปัญหาทางภาษามีเป้าหมายเพื่อให้
 นักเรียนชั้นเด็กเล็กหรือชั้นอนุบาลมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย สามารถพูดสื่อสารด้วยความมั่นใจ
 และมีความพร้อมในการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวิธีสอน คือ “...ประการที่หนึ่ง
 เป็นการสอนที่คำนึงถึงการทำงานของสมองซีกซ้ายของมนุษย์ที่ทำหน้าที่ด้านภาษา
 และประการที่สองใช้วิธีกระตุ้นให้สมองหรือเครื่องมือรับภาษาทำงานด้วยการให้เข้าใจ
 ความหมายของภาษาที่ละน้อย โดยใช้กิจกรรมที่ทำให้นักเรียนไม่เครียด เช่นการร้องเพลง
 เป็นต้น...” และวินัย ตะสดีชัย (2536 : 8 - 63) ได้เสนอแนวคิดในการสอนภาษาไทยเป็นภาษา
 ที่สองแก่นักเรียนระดับชั้นอนุบาลว่าการสอนให้เด็กเรียนรู้ภาษาที่สองจำเป็นต้องยึดทฤษฎีจิตวิทยา
 พัฒนาการเด็กก่อนวัยเรียน และทฤษฎีการสอนภาษาที่สองรับแบบภาษา เนื่องจากเด็กจะ
 พัฒนาการเรียนตามลำดับขั้นพัฒนาการทางภาษา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล
 ของเด็ก และสมรรถภาพในการสอนของครู โดยการใช้กระบวนการที่สำคัญของวิธีสอนแบบ
 รับภาษาให้สมองหรือเครื่องรับภาษาทำงานแบบซึมเข้าที่ละน้อย ด้วยกิจกรรมสร้างเสริม
 พัฒนาการรอบด้าน สำหรับเด็กระดับชั้นอนุบาลอายุ 4 - 6 ปี ด้วยสื่ออุปกรณ์ เพื่อให้สมองรับ
 และบันทึกความเข้าใจภาษาได้มากๆ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับความหมาย และ
 การนำไปใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ตามตารางกิจกรรมประจำวันอย่างมีชีวิตชีวาผ่านประสาทสัมผัส

ที่เป็นประสบการณ์ตรงสำหรับเด็กก็เป็นการกระตุ้นให้เกิดการรับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองทีละน้อยจนเพียงพอ และมีเวลาทำความเข้าใจเกิดการพัฒนาศักยภาพในการพูดสื่อสารกับครูและผู้อื่นได้

ประการที่สอง แบบฝึกที่ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาไทย ของนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้สนุกสนาน ไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน นอกจากนี้แบบฝึกที่สร้างขึ้นยังสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก และตลอดการทำแบบฝึกนักเรียนมีโอกาสดูปริศนา ซักถามและพูดคุยกับครูผู้สอนและเพื่อน ๆ นอกจากนี้บรรยากาศในการเรียนการสอนยังเอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก ครูเป็นผู้คอยชี้แนะเมื่อเด็ก มีปัญหา ทำให้เด็กไม่เครียดจึงส่งผลให้เด็กสามารถทำแบบฝึกหัดได้ดี ซึ่งรัชนี ศรีไพรวรรณ (2530 : 30 - 31) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึก ไว้ว่า “...ควรสร้างแบบฝึกให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของผู้เรียนตามลำดับขั้นการเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะนั้นต้องอาศัยรูปภาพ เพื่อให้จูงใจนักเรียนและจัดเรียงเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปหายาก นักเรียนจะได้สนใจและมีกำลังใจในการทำแบบฝึก และต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ถ้าสามารถแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยตามความสามารถแล้วจึงทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับผู้เรียน...” และอรรถ มุลคำ และคณะ (2543 : 12 - 13) ได้กล่าวถึงลักษณะการจัดการสอนบูรณาการที่ส่งผลให้เด็กกล้าคิด กล้าทำมากขึ้นว่า “...ควรมีการจัดประสบการณ์ตรงให้แก่ผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสดูได้เรียนรู้ จากสิ่งที่เป็นรูปธรรม เข้าใจง่าย ตรงกับความเป็นจริง สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างได้ผล และส่งเสริมให้มีโอกาสได้ปฏิบัติจริงจนเกิดความสามารถและทักษะที่คิดเป็นนิสัย และการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกล้าคิด กล้าทำ โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสดูที่จะแสดงออกซึ่งความรู้สึกลึกคิดของตนเองต่อสาธารณชนหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อสร้างเสริมความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

2. สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการใช้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง การสอนแบบบูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทยเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวหรือเป็นสิ่งที่เด็กมีประสบการณ์เดิมอยู่แล้ว รวมทั้งใช้ภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ที่เด็กเรียนรู้และมีทักษะในการใช้อย่างเคยชิน เมื่ออยู่ที่บ้านเป็นภาษาหลักนำภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาใหม่สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังนั้นเด็กจึงมีประสบการณ์ที่เป็นมโนทัศน์พื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง (หรรษา นิลวิเชียร 2534) ทำให้สามารถถ่ายโอนความหมายของคำและข้อความที่เป็นเนื้อหาภาษาที่หนึ่งสู่ภาษาที่สองได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2545 : 231) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาที่สองแก่เด็กสองภาษาว่า ควรให้เด็กได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมทั้งสองภาษา จะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้ดี เนื่องจากการเรียนภาษาที่สองในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างจากภาษาแม่ อาจทำให้เกิดการถ่ายทอดการเรียนรู้ในเชิงลบและยังผู้เรียนโตขึ้นมากยิ่งเรียนได้ยากขึ้น ดังนั้นในช่วงปฐมวัย จึงเหมาะแก่การสอนภาษาที่สองแก่เด็กสองภาษาซึ่งจะเรียนรู้ได้ดีกว่าช่วงวัยอื่น ๆ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกการฟัง การพูด โดยผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยว คำคล้องจอง การร้องเพลงพร้อมทำท่าทางประกอบ และการสนทนาและอภิปรายที่ง่าย เด็กเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้ ทำให้เด็กได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาไทย มีความสนุกสนาน มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวการจัดกิจกรรมของ เยาวพา เดชะคุปต์ (2542 : 64) ที่กล่าวถึงกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการสอนภาษาเด็กปฐมวัย ซึ่งได้แก่ การเล่านิทาน การอ่านหนังสือต่าง ๆ การดูภาพแล้วบรรยาย การท่องเที่ยวและคำคล้องจองหรือการร้องเพลงพร้อมทำท่าทางประกอบสนทนาและการอภิปราย

จากการที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ ซึ่งสอนโดยใช้ภาษามลายูหรือภาษาแม่ของเด็กสลับกับคำแปลภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่สองที่มีความหมายตรงกัน เมื่อเด็กได้ฟังจะเกิดความสนใจและตั้งใจฟัง ดังเห็นได้จากการที่เด็กส่วนใหญ่มีความเข้าใจและจดจำคำ ชื่อผัก ชื่อผลไม้ สามารถพูดพร้อมกันได้ โดยเฉพาะเมื่อครูพูดด้วยภาษามลายูและแปลเป็นภาษาไทย เด็กจะแย่งกันพูดด้วยเสียงดัง ทั้งนี้ยังพบว่าเด็กที่ไม่มีความพร้อมทางสังคมและทักษะการใช้ภาษา เด็กที่ไม่ยอมรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ขณะทำกิจกรรมชอบแยกตัวเองตามลำพัง และไม่กล้าพูดจา หากเมื่อพูดก็มักจะพูดด้วยน้ำเสียงที่เบาและออกเสียงไม่ชัด ทำให้ครูผู้สอนต้องคอยช่วยเหลือและแก้ไขอยู่เสมอ แต่เมื่อได้ฟังคำศัพท์ที่ผู้วิจัยพูดด้วยภาษามลายู ปรากฏว่าเด็กได้แสดงพฤติกรรมออกถึงความสนใจและพอใจ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของภาษามลายูที่มีต่อเด็ก

ประการที่สอง การใช้เนื้อหาเกี่ยวกับผักและผลไม้ที่มีในท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นคุณค่า มีความตระหนัก สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย โดยใช้เนื้อหาเกี่ยวกับผักและผลไม้ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการจะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากหลาย ๆ สาขาวิชาเข้าด้วยกันจะช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of learning) และเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้ และในทางกลับกันก็สามารถเชื่อมโยงเรื่องราวของชีวิตจริงภายนอกห้องเรียนเข้ากับสิ่งที่เรียนได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจว่าสิ่งที่ตนเรียนมีประโยชน์หรือนำไปใช้ได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชีรชัย ปุณณโชติ (2540 : 82) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนแบบบูรณาการไว้หลายประการ คือ ประการที่หนึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างวิชากับชีวิตจริง ประการที่สองช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และประการที่สาม ช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ให้เชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริงและชีวิตนอกห้องเรียนกับสิ่งที่เรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2543 : 159) กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอน ไว้ว่าวิถีชีวิตของคนเรามีเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันไม่ได้แยกออกจากกันเป็นเรื่อง ๆ ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นและเรียนรู้อย่างมีความหมาย เมื่อมีการบูรณาการเข้ากับชีวิตจริงโดยเรียนรู้ในสิ่งที่ใกล้ตัวแล้วขยายกว้างไกลตัวออกไป การขยายตัวของความรู้ในปัจจุบันขยายไปรวดเร็วมาก มีเรื่องใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นมากมาย จึงจำเป็นต้องเลือกสาระที่สำคัญและจำเป็นให้ผู้เรียนในเวลาที่มีเท่าเดิม ไม่มีหลักสูตรวิชาใดเพียงวิชาเดียวที่สำเร็จรูป และสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ เนื้อหาวิชาต่างๆ ที่ใกล้เคียงกันหรือเกี่ยวข้องกัน ควรนำมาเชื่อมโยงกันเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความหมาย ลดความซ้ำซ้อนเชิงเนื้อหาวิชา ลดเวลา แบ่งเบาภาระของครูผู้สอน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ ความคิด ความสามารถและทักษะที่หลากหลาย

3. **สมมติฐานข้อที่ 3** กล่าวว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบบูรณาการสูงกว่าก่อนการใช้แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีส่วนสำคัญในการพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาไทย และเรียนรู้สิ่งที่ใกล้เคียงกับผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นไปตามปัจจัยดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง กิจกรรมในชั้นสอนผู้วิจัยได้นำเสนอสื่อการสอนที่เป็นของจริงและภาพถือเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กเข้าใจและเรียนรู้คำศัพท์ ชื่อของผักและผลไม้ในบทเรียน เนื่องจากผู้วิจัยเปิดโอกาสให้เด็กได้สัมผัสชื่อของจริง เมื่อเด็กได้ฟังคำศัพท์ภาษามลายูที่แปลเป็นภาษาไทยก็ทำให้เด็กเกิดความเข้าใจความหมายของคำ ผู้วิจัยได้นำของจริง และภาพเป็นสื่อการสอนที่ช่วยเชื่อมโยงสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปสู่นามธรรม (ภาษาพูด) จึงช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ของสิ่งที่เป็นรูปธรรมของคำที่เรียน ดังที่เพียเจต์ (Piaget 1960, อ้างถึงในตันนิยาล สารี 2547 : 20-21) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กปฐมวัยเป็นช่วงวัยของการเรียนรู้ที่หลากหลาย ต้องใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่อาศัยสื่อ วัสดุอุปกรณ์ประเภทต่าง ๆ ประกอบ เนื่องจากระบบความคิดของเด็กวัยนี้ยังไม่พัฒนาถึงขั้นที่จะเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ จึงต้องอาศัยสื่อที่เป็นรูปธรรมในการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการกระทำ จึงจะทำให้เด็กมีมโนทัศน์เกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ ประกอบกับการที่เด็กได้เรียนรู้จากภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาแม่ที่เด็กคุ้นเคย แล้วแปลความหมายด้วยภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองที่เด็กได้รับรู้เพิ่มมา สอดคล้องกับ อารี สันทลวิ (2535 : 34 - 35) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การใช้สื่อของจริง รูปภาพ ใคอะแกรมนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะเด็กปฐมวัยยังไม่สามารถเข้าใจคำพูดที่สื่อความหมายได้โดยตรง จึงต้องอาศัยชื่อของจริง รูปภาพ นอกจากนี้ กรมวิชาการ (2538 :18-19) ได้กล่าวไว้ว่าของจริง รูปภาพ และใคอะแกรมมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี เพราะเด็กสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ ทำให้เกิดความคิดรวบยอดที่ง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ยิน ได้ฟังเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เข้าใจมาแล้วว่าเขาพูดกันอย่างไร การพัฒนาการฟัง การพูดก็ย่อมจะง่ายและเป็นที่ยอมรับมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้พบสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษรที่เขียนขึ้นโดยมีความหมายตามที่เคยฟัง เคยพูดมาก่อน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดก็จะชัดเจนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้จะกลายเป็นกระบวนการสำคัญในการถ่ายโยงการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตาม

การรับรู้ของมนุษย์ การใช้สื่อของจริง รูปภาพ ใคอะแกรมดังกล่าวทำให้เด็กมีมโนทัศน์เกี่ยวกับ
 สิ่งนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ประกอบกับการที่นักเรียนได้เรียนรู้จากภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาที่หนึ่งหรือ
 ภาษาแม่ที่เด็กคุ้นเคยแล้วแปลความหมายด้วยภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองที่นักเรียนได้รับรู้เพิ่มเข้ามา

ประการที่สอง ผู้วิจัยได้จัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้เด็กได้ปฏิบัติจริง เปิดโอกาสให้
 เด็กได้แสดงความคิดเห็น และเรียนรู้ด้วยตนเอง จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้จัด
 กระบวนการเรียนการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างขึ้น โดยมีแบบฝึกทักษะ
 ที่นำเนื้อหาที่เกี่ยวกับผักและผลไม้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นและเด็กเคยเห็นมาก่อนเป็นเนื้อหาใน
 แบบฝึกหัดให้เด็กได้ทำ ซึ่งแบบฝึกหัดจะเน้นให้เด็กได้ทบทวนคำศัพท์ และความหมายของคำ
 จากเนื้อหาที่ได้เรียนมา ซึ่งผู้วิจัยได้ให้เด็กทำแบบฝึกทักษะจำนวน 10 ชุด ที่มีความหลากหลาย
 ไม่ซ้ำกัน ทำให้เด็กไม่เบื่อหน่าย เน้นให้เด็กได้ปฏิบัติจริง และมีการฝึกฝนบ่อย ๆ นอกจากนี้
 ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้กระตุ้นให้เด็กเกิดการตอบสนอง โดยการให้แรงจูงใจ
 ให้การเสริมแรง เช่น คำชมเชย การให้เพื่อนปรบมือให้กำลังใจ จับมือ โอบกอด เมื่อเด็กทำได้สำเร็จ
 หรือเฉพาะพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หากมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น ผู้วิจัยก็จะไม่ดูค่า
 ลงโทษหรือตำหนิ แต่จะใช้นิทานที่มีคติสอนใจเล่าให้เด็ก ๆ ฟัง แล้วร่วมกันอภิปรายถึงการกระทำ
 นั้น ๆ ว่าพฤติกรรมใดควรกระทำและไม่ควรกระทำ เพราะเหตุใด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี
 การเรียนรู้ของธอร์นไคค์ และทฤษฎีของสกินเนอร์ เยาวพา เดชะคุปต์ (2542 : 60-63)
 ได้กล่าวถึงหลักการเรียนรู้ตามทฤษฎีของธอร์นไคค์ไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนในระดับปฐมวัย
 “...ครูจัดหาอุปกรณ์ที่น่าพอใจ เหมาะแก่การเรียนรู้ เพื่อให้เด็กพอใจในการเรียน และการฝึกฝน
 ไม่ควรกระทำนาน ๆ จนเด็กรู้สึกเกิดความเบื่อหน่ายเพราะเด็กในวัยนี้มีช่วงความสนใจต่ำ เมื่อรู้สึกว่
 เด็กลดความสนใจในสิ่งที่ทำควรเปลี่ยนกิจกรรมเป็นอย่างอื่นหรือจัดกิจกรรมหลากหลายให้เด็ก
 ได้มีโอกาสฝึกทักษะ...” และทฤษฎีของสกินเนอร์ ได้กล่าวไว้ว่า “... การใช้เสริมแรงทุกขั้นตอนของการจัด
 กิจกรรม ครูควรให้การเสริมแรงโดยการชมเชยหรือให้แรงจูงใจโดยวิธีการต่าง ๆ เช่นการให้รางวัล ทั้งนี้
 เพราะเด็กในวัยนี้ต้องการให้ผู้อื่นสนใจตนเอง และเห็นตนเองสำคัญกว่าคนอื่น การให้แรงจูงใจจะทำให้เด็ก
 เกิดความสนใจ พอใจที่จะเรียน และการปลูกฝังพฤติกรรมบางอย่างและการลดพฤติกรรมบางอย่าง...”

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
 แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยบูรณาการ
 ระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย และใช้สื่อของจริง รูปภาพ ตลอดจนการนำเนื้อหาที่อยู่ใกล้ตัว
 ของนักเรียนมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้จากประสบการณ์
 เดิมหรือสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ได้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนมีความรู้
 ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่สอน และมีทักษะด้านการใช้ภาษาทั้งด้านการพูด การฟัง การอ่าน

และการเขียน สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จากการนำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการไปใช้กับกลุ่มทดลอง พบว่า แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์เท่ากับ 93.56/98 ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการสูงกว่าก่อนใช้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 นั้น ครูผู้สอนสามารถนำการสอนแบบบูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทยไปใช้ในกิจกรรมการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเกิดความสนใจในกิจกรรมและเนื้อหาบทเรียนที่มีลักษณะทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมือนกับตนเอง โดยให้นักเรียนเข้าใจความหมายในภาษาที่หนึ่งและโยงไปสู่การเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สอง

1.2 นักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการใช้สื่อของจริงหรือรูปภาพ ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เป็นรูปธรรมมาสู่สิ่งที่เป็นนามธรรม (คำพูด) ได้ หรือสามารถเชื่อมโยงความคิดไปยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ ทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจว่าเขาพูดกันอย่างไร ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟัง การพูด ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะเด็กปฐมวัยไม่สามารถเข้าใจคำพูดที่สื่อสารได้โดยตรง จึงต้องอาศัยสื่อของจริง และรูปภาพประกอบ ดังนั้นครูผู้สอนควรใช้สื่อของจริงหรือรูปภาพที่นักเรียนสามารถจับสัมผัสได้เป็นสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์ สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมนำไปสู่สิ่งที่เป็นนามธรรมได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำเสนอผลงานในลักษณะงานกลุ่ม และลักษณะงานเดี่ยว เพื่อฝึกทักษะการพูด การฟัง ของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองให้ กล้าพูด กล้าแสดงออกด้านทักษะการใช้ภาษาไทย

2.2 ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นำเนื้อหาสาระที่อยู่ในบริบทของชุมชน ท้องถิ่น รวมทั้งภาษาและวัฒนธรรมมาบูรณาการกับการเรียนการสอนในทุกระดับชั้น

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

3.1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรมีนโยบายในการจัดการศึกษาในเขตพื้นที่พิเศษ 3 จังหวัดชายแดนใต้ เกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ที่มีรูปแบบการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย ในระดับชั้นปฐมวัย โดยมีการบรรจุไว้ในแผนกลยุทธ์ของสถานศึกษา และดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ในระยะยาว

3.2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาควรมีโครงการจัดฝึกอบรมครูผู้สอนในระดับ ปฐมวัย ในด้านการสอนแบบบูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย

3.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรคัดเลือกบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้ ภาษาทั้งภาษาไทย และภาษามลายูในการสื่อสารมาจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ ภาษาเป็นภาษาที่สอง